

LEE CHILD
és **ANDREW CHILD**

A MÁSIK OLDALON

LEE CHILD

ÉS ANDREW CHILD

A MÁSIK OLDALON

• JACK REACHER-KRIMI •

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
In Too Deep

Copyright © Lee Child and Andrew Child 2024

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

ISBN 978 963 452 988 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

1. fejezet

Először éles fájdalom hasított belé, majd ezt valami zaj követte, ahogy a villámlást kíséri a mennydörgés.

Jack Reacher a jobb csuklójában érzett fájdalmat. Szúró volt, váratlan és kízóan éles, elég erős ahhoz, hogy elnyomja a fejét betöltő tompa, lüktető sajgást. A hang erőteljesen és telten szólalt meg, mintha fémhez súrlódó fém csikordulna. Jól kivehető volt, de ahhoz képest, hogy milyen hangosan csengett a füle, szinte jelentéktelen.

A fájdalom és a csikorgás azután jött, hogy megpróbálta megmozdítani a karját. Reacher csak ennyit tudott. Előtte aludt – jobban mondva valamilyen, az álomnál mélyebb és sötétebb helyen tartózkodott –, és amikor lassan a tudata felszínére lebegett, hullámokban tört rá a szédülés. A hátán feküdt. Nem egy ágyon, nem is a földön. Valami sima, mesterséges felületen, amely hidegnek érződött. A hideg bekúszott az inge alá, beette magát a lapockájába, és végigfutott a gerincén. A vádlijába belevágott valaminek az éles széle. A feje erősen odanyomódott a kemény felülethez. Hátrébb húzta a jobb könyökét, hogy feltámaszkodjon, vagy legalábbis megpróbálta. Nem csak a fájdalom kellemetlensége akadályozta meg. A csuklója valamivel rögzítve volt, ami miatt nem tudta öt-hat centinél jobban elmozdítani. Valami leszorította. Belevágott a húsába, de nem ez okozta a legnagyobb fájdalmat, hanem az egyik csont az alkarjában. Sőt, talán több csont is. Komoly sérülés érthette a bőre alatt, ez egyértelmű volt.

Reacher megpróbálta megmozdítani a bal karját. Itt nem érzett fájdalmat, de a bal csuklója is rögzítve volt valami élesen a húsába

vágó dologgal. A bal és a jobb bokája is. Nem látta, mihez vannak odaerősítve a végtagjai, vagy mivel kötözték meg, mert nem volt semmi fény. A leghalványabb villanás sem. Tökéletes sötétség honolt a helyiségben. Miután a fémes csikorgás elhallgatott, néma csend lett. A levegő sem mozdult. Reachernek sejtelve sem volt, hol lehet. Nem tudta, hogy került ide. De valaki nyilván idehozta és megbilincselte. Mindenesetre bárki is tette, nagyon meg fogja bántani, az hétszentség.

Ugyanebben az időben, amikor Reacher újból elvesztette az eszméletét, nyolc kilométerrel északabbra egy férfi épp az út szélén álldogált, és azt fürkészte, nem lát-e füstöt vagy lángokat felcsapni. Az évek során jó néhány álnevet használt már, most Ivan Vidicnek nevezte magát. Tagbaszakadt testalkatú volt, kissé görnyedten tartotta magát, amitől alacsonyabbnak látszott a valós száznyolcvanhét centis magasságánál, amennyit a jogosítványán feltüntettek. Kopasz feje csupa szöglet és él volt, mintha kőből faragta volna ki valaki, aki nem nagyon értett hozzá. A kocsija ott parkolt a háromszoros hajtűkanyar második hurkánál. Ez a hely híres volt arról, hogy nagyon sok baleset történt itt. A kanyarok nagyon élesek voltak, ráadásul közvetlenül követték egymást, és az út rosszul volt kivilágítva. Széles padka és rozsdásodó védőkorlát választotta el az országutat egy meredek szakadéktól, és az első kanyar csúcsa után rendkívül rossz dőlésszögben ívelt tovább az út. Valami olyasmi lehetett az oka, hogy elmozdultak az ősrégi geológiai lerakódások, és valahol a mélyben, a föld gyomrában aláásták az alapkőzetet. Nem olyan hiba volt ez, amit ne lehetne kijavítani, ha megvan rá a kellő fedezet. De erre felé semmire sem volt pénz, úgyhogy a helyi közfenntartó egyszerűen csak kirakott néhány figyelmeztető táblát. Ezek ugyan nem sokat segítettek, hogy megakadályozzák a baleseteket, de a megye ügyvédei azt mondták, hogy a tábla elég lehet, hogy a balesetek után ne perelhessék be őket.

Egy városi terepjárót ért itt baleset nem sokkal korábban. A Lincoln Navigator lesodródott az útról, nekiütközött egy fának, amely félbetört, a kocsí pedig háromszor átfordult, aztán a kerekein landolt. A teteje behorpadt. A motorháztető is. Az ajtók összenyomódtak és eldeformálódtak, az összes ablakot csillagszerű repedések hálózták be, nem lehetett átlátni rajtuk. Vidic a szemtanúja volt a balesetnek. Nem volt más választása, mint végignézni, mivel közvetlenül az autó mögött hajtott, nagy sebességgel, szorosan rátapadva. Rátaposott a fékre abban a pillanatban, ahogy a Lincoln sofőre elvesztette az irányítást a jármű felett, és hirtelen megállt, miközben a másik autó még mozgásban volt. Aztán kipattant a kocsijából, és közelebb óvakodott a roncsához. Beleszagolt a levegőbe, nem érezte benzingőzt, és hegyezte a fülét, hogy meghallja, ha esetleg csöpög a benzin egy eltört csőből vagy a megrepedt üzemanyagtartályból.

A Lincoln csúnyán összeroncsolódott, ám a sofőr még rosszabbul járt. Halott volt. Egyértelmű volt, hogy eltört a nyaka. Vidic elmosolyodott, amikor ezt meglátta. Nem erre a kimenetelre számított, de jól jött neki. Sőt, mintha választ kapott volna az imáira. Egy hang csendült fel a fejében a gyerekkorából: *Segíts magadon, az Isten is megsegít.* Még szélesebb vigyor ült ki az arcára. Szemügyre vette az utast. Először úgy gondolta, neki is annyi, és a hullaházban a helye, de amikor kitapintotta a pulzusát, látta, hogy a fickó még él. Úgyhogy változtatott a diagnózisán: a férfinak csak agyrázkódása lehet, és eltört az egyik csuklója, abból ítélve, hogy a bőre alatt kiállt egy csont éles vége. A pasast valószínűleg a nagy termete mentette meg. Hatalmasnak tűnt. Legalább százkilencvenöt centi lehetett. Még úgy is látszott, hogy az ajtónak dőlve ült. Valószínűleg van vagy száztíz kiló. Csupa csont és izom, semmi zsír nem volt rajta.

Vidic hívott néhány embert segítségnek, és amíg várta, hogy megérkezzenek, kivonszolta a roncsból a sofőrt meg az utast. Nem volt könnyű dolga. A sofőr feje ide-oda gördült, a teste ernyedtt volt, és puha, nehéz volt fogást találni rajta. Az utassal még nagyobb feladat volt elbánni a mérete és az alakja miatt. Csak a karja vastagabb volt,

mint a sofőr lába. A csuklója is túl vaskos volt, Vidic nem tudta át-fogni. Lihegett és izzadt, annak ellenére, hogy hűvös volt. Amikor meghallotta, hogy kerekek csikordulnak az aszfalton a háta mögött, még épp volt ideje, hogy befejezze az utas zsebének az átkutatását, és átpakolja a saját zsebébe a néhány apróságot, amit talált.

Az emberek egy Ford pick-uppal érkeztek, ami praktikus választásnak bizonyult. Kizárt, hogy be tudták volna préselni az eszméletlen utast egy átlagos autó hátsó ülésére. Túlságosan nagydarab volt. Túlságosan nehezen mozgatható. Nem lett volna elég helyük manőverezni. Hárman együttes erővel felemelték a férfit a pick-up csomagtartójára, aztán mellélökték a sofőr holttestét is.

A férfit, aki a pick-upot vezette, Darren Fletchernek hívták. Úgy öt centivel magasabb volt Vidicnél, de vékonyabb, és talán tíz kilóval könnyebb. Lecsapta a csomagtartó ajtaját, aztán Vidichez fordult, és megkérdezte:

– Láttad a balesetet?

Vidic bólintott.

– Amikor azt mondtad a telefonban, hogy Gibson Lincolnja volt az, reméltem, hogy tévedsz.

– Tévedtem én valaha is?

Fletcher mordult egyet, és csak annyit felelt:

– Meséld el, hogy történt!

Vidic megvonta a vállát.

– Gibson aránylag lassan vezetett, és elég óvatosan. Véletlenül értem utol. Én épp visszafelé tartottam a bázisra. Gondolom, ő is. Talán másfél kilométeren át ugyanazzal a sebességgel haladt, a szokásos megfontoltságával. Aztán valószínűleg észrevehette az én kocsimat. Meglátta, de úgy tűnt, nem jött rá, hogy én vagyok, mert hirtelen megpróbált lerázni. A gázra taposott, de épp a legrosszabbkor. – Vidic biccentett a roncs felé. – Ahogy láthatod. Íme, a tárgyi bizonyíték.

– Villogtál neki? Vagy rádudáltál? Jelezted, hogy versenyezzetek?

– Nem, miért tettem volna? Nem vagyok tizenhat éves.

– Akkor meg miért próbált lerázni? Vagy azt a valakit, akinek gondolt?

Vidic megint vállat vont.

– Gondolom, paranoiás. Benne van a levegőben. Akkor kezdődött, amikor O’Connell meghalt, és amióta Bowery eltűnt, még rosszabb lett a helyzet.

Fletcher egy pillanatig hallgatott, majd megkérdezte:

– Ez a nagydarab fickó, aki Gibsonnal utazott, ő kicsoda?

– Fogalmam sincs.

– Nincs nála személyi?

– Nincs.

– Csomagja volt? Legalább egy hátizsák?

– Csak ez volt nála. – Vidic előhúzta a nadrágja derekába dugott pisztolyt, és átnyújtotta Fletchernek. – Egy Glock 17. Az FBI-ügynökök kedvenc fegyvere. Rád bízom, gondolj, amit akarsz!

2. fejezet

Fletcher meg a másik férfi elhajtottak a Forddal, és Vidicre hagyták a Lincolnt. A férfi ellenőrizte a kesztyűtartót meg a csomagtartót, hogy nincs-e benne valami személyes információ, aztán átvizsgálta a sofőrülést. El akarta tüntetni az esetleges vérvomokat, de nem talált semmit. Gibson bőre nem sérülhetett a baleset során. Legalábbis nem akkor, amikor még vert a szíve. Vidic elmosolyodott. Így könnyebb lesz a következő feladata. Az anyósülésre pillantott, és alaposan szemrevételezte, hol van a kis vérfolt az ajtókereten, ahová az utas feje ütközött. Elővett a zsebéből egy kést, ejtett egy kis vágást a bal hüvelykujjának a begyén, és odakent pár csepp vért ugyanarra a helyre a sofőr felőli oldalon is, csak hét-nyolc centivel lejjebb. Aztán alaposan megmarkolászta a kormányt meg a váltó-

kart. Megigazgatta a visszapillantó tükröt. Megbökdösött ezt-azt a műszerfalon, a klímát, a rádió gombjait. Elővett a zsebéből egy mobilt, kétszer is ellenőrizte, hogy a megfelelőt-e, és odadugta az ülés széle mellé. Aztán a fékre tette a lábát, és elfordította a slusszkulcsot, de nem történt semmi. Valami biztonsági rendszer nyilván leállította a gyújtást, amikor a fának ütközött az autó. És ha szerencséje van, elzárta az üzemanyagot is. Vidic a késsel lefeszegette a váltókar borítását, üresbe állította, aztán kinyitotta az ajtót, és kiugrott. Beszállt a saját autójába, indított, odahajtott a Lincoln mögé, és finoman meglökte. A koci pár métert előbbre gurult, és megállt. Vidic kicsit erősebben lépett a gázra. A Lincoln most gyorsabban gurult előre, aztán még tovább, és egyre jobban felgyorsult. Eléggé ahhoz, hogy áttörje a biztonsági korlátot, és eltűnjön az út túloldalán a sötét mélységben.

Vidic leállította a saját kocsiját, és odasietett ahhoz a helyhez, ahol a Lincoln áttörte a korlátot. Láta az autót odalent a tizenöt méteres mélységben: a tetejére fordult, három kereke még forgott. Csak állt, és nézte. Nem robbant fel. Tűznek semmi jele. Húsz percet várt, a biztonság kedvéért. Aztán megcsörrent a megmaradt mobilja. Egy ismerős számról hívták. Felvette, és beleszólt:

– Helló, Paris! Mi a helyzet?

Egy női hang szólalt meg, halkán és kissé reszketegen.

– Tényleg igaz? Gibson meghalt?

– Igen, meghalt. Megint a fűbe harapott valaki közülünk.

– Baleset volt?

Vidic nem válaszolt.

Paris folytatta:

– Azt hallottam, autóbalesete volt. Eltört a nyaka.

– Jól hallottad.

– Te láttad?

– Az egészet.

– Volt vele valaki?

– Egy idegen.

- Miféle idegen?
- Senki, csak egy stoppos. Nem kell aggódni miatta.
- Biztos vagy benne?
- Teljesen.
- Mert nekem gyanús, hogy Bowery eltűnik, aztán megjelenik egy titokzatos alak, és egész véletlenül épp a mi egyik emberünket stoppolja le...
- Néha előfordulnak véletlenek.
- Talán. Vagy az is lehet, hogy Boweryn erőt vett a lelkiismerete, és beköpött minket.
- Nem köpött be. Az nem az ő stílusa.
- Akkor hol van most?
- Szerintem lelécelt. Átvette a pénzt, és lelépett vele.
- De miért tett volna ilyet? Ez csak aprópénz ahhoz képest, amire számíthatunk. Tisztában van vele, hogy mekkora a tét. Hülye lenne épp most lelépni. Feltéve, ha nem tud róla, hogy nem lesz újabb kifizetés. És honnan tudhatná ezt, hacsak nem ő gondoskodott arról, hogy így legyen?
- Még ha akarta volna, akkor se tudott volna beköpni minket. Nincs semmi a kezében, amit felhasználhatna ellenünk.
- Tud a jelentésről.
- De nincs belőle másolata.
- Nincs szüksége másolatra. Tudja, mi áll benne. Úgy nagyjából. Tudja, honnan szereztem. Ezek közül már egy is elég lenne, hogy az összes szövetségi állam minden FBI-ügynöke itt lihegjen a nyakunkon, mielőtt egyet pislantunk.
- Jól van, nyugodj meg! Bízz bennem! Ami Gibsonnal történt, annak semmi köze Boweryhez. És semmi köze ahhoz az idegenhez.
- De pontosan *mi* történt Gibsonnal? Szóval nem baleset volt. Vidic nem válaszolt.
- Gibson jól vezetett. Ismerte az utat. Nem szenvedett volna balesetet csak úgy ok nélkül. Szóval nem baleset volt, igaz? Mondd meg egyenesen!

- Az volt. Ugyanakkor nem is.
- Szerinted ez egyenes válasz?
- Idehallgass! Megtudtam valamit Gibsonról. Ma, kicsit korábban.
- Mit tudtál meg?
- Azt nem mondhatom el. Nem telefontéma. De vannak bizonyos következményei.
- Miféle következményei?
- Legfőképpen az, hogy fel kell gyorsítanunk az akció menetét.
- Mennyivel?
- Maximum negyvennyolc óránk van. Aztán el kell tűnnünk, mintha soha nem is léteztünk volna.
- Az nem lehetséges.
- De igen. Szedd össze a házból, amire szükség van! Csak a legfontosabbakat. Ne annyi holmit, amennyi gyanút keltene. Egy konkrét melónk van még, amit el kell intéznünk. Aztán később majd felmarkoljuk a pénzt, ami a jelentésért jár.
- Azt a feladatot nem tudjuk végrehajtani még öt napig. Meg kell várnunk, hogy megérkezzen a végső szállítmány.
- Nem, el kell vinnünk azt, ami most ott van. Valaminek a nyolcvan százaléka még mindig jobb, mint a semmi száz százaléka. Beszélek Fletcherrel. Ráveszem, hogy gyorsítsuk fel a menetrendet.
- És ha nem hajlandó?
- Akkor lelépünk.
- Nem akarok lelépni. Én intéztem az egész munkát. Én találtam a lehetőséget. Sokat tettem bele.
- Ezt értem, de végső soron az a meló csak luxus. Nem olyan, amire elengedhetetlenül szükségünk van. Fókuszáljunk a lényegre! Gondolj a jövőre! Az új életünkre. Ne arra, amit hátrahagyunk.
- Paris nem válaszolt.
- Így csak egyetlen elvarratlan szál marad. – Vidic lepillantott a Lincoln roncsára. A két férfira gondolt, akiket kivonszolt belőle. Gibsonra és a hatalmas termetű idegenre. Az egyik halott. A másik

életben van. Egyelőre legalábbis. Megint a füléhez emelte a telefont, és beszélt: – Szükségem lenne egy adag foszforra. Tudnál hozni a házba?

– Megpróbálhatom. Mennyi kéne?

– Ami elegendő egy holttest elégetéséhez. Teljesen, hogy ne maradjon semmi, se ujjlenyomat, se fogak, se DNS-nyomok. Minden égjen el.

3. fejezet

Reacher ismét egy zaj ébresztette fel. Most egy ajtó nyílt. A szeme le volt hunyva, de így is érzékelte a fényt. Először aránylag gyenge volt, aztán jóval élesebb lett. Közeledő lépteket hallott. Egy ember érkezett. A koppanások egyre hangosabbak lettek, aztán elhallgattak. Reacher lassan és óvatosan kinyitotta a szemét az éles fényben. A szédülése kissé enyhült, de mindent színtelenül és tompán látott maga körül, mintha egy kezdő által készített akvarellkép lenne, aki nem használt elég festéket. Egy férfi állt mellette. Farmert viselt, és sötét pólót. Vékony volt, mint egy futó, talán kicsivel több mint százkilencven centi magas. A kezét ökölbe szorította, és Reacher úgy látta, dühös, vagy talán fél is, de próbálja leplezni.

A férfi megszólalt:

– Engem Darren Fletchernek hívnak. Maga kicsoda?

Reacher elengedte a füle mellett a kérdést. Ha átkutatta, Fletcher már úgyis tudja a nevét. Ha nem kutatta át, akkor nem is érdekes arra, hogy akár egy szót is vesztessen rá. Reacher inkább arra koncentrált, hogy felmérje a környezetét. Láttá, hogy a csuklója és a bokája tényleg bilincsekkel van rögzítve, és egy négyszögletes acélasztalon fekszik. A padlót fehér járólapok borították, a falak mentén acélpolcok sorakoztak. Reacher arra jutott, hogy a helyiség

valamiféle élelmiszerraktár vagy előkészítő konyha lehet. Aztán megint a férfit emelte a tekintetét, mert az ételnek már a gondolatától is émelyegni kezdett.

– A hallgatás mellett döntött? Az nem fog segíteni – folytatta Fletcher. – Meg kell értenie, mennyire komoly ez a helyzet. Egy ember meghalt. A barátom volt. Úgyhogy el kell mondania, hogy maga kicsoda. Meg kell magyaráznia, miért ült a kocsiában, és hogy Gibson mitől örült meg úgy, hogy nekimenjen egy fának.

Reacher nem emlékezett semmire se az autóról, se az ütközésről, se a halott férfiről, de az volt az érzése, ha ezt mondja, az nem lesz egy túl jó tárgyalási alap, ezért csak annyit válaszolt:

– Vegye le a bilincseket, aztán elmondom.

Fletcher megrázta a fejét.

– Győzzön meg, hogy semmi köze a barátom halálához, aztán leveszem a bilincseket.

Reacher nem felelt semmit.

– Ez nem túl okos hozzáállás. Ha nem kezd el beszélni, akkor is rá tudom venni, hogy elmondja.

– Tényleg? Én úgy látom, hogy egyedül van.

– Ne akarjon próbára tenni! Higgye el, amit mondok! Legyen esze: győzzön meg!

– És akkor elenged?

Fletcher bólintott.

– Van kulcsa a bilincsekhez?

– Persze.

– Mutassa meg!

– Nem. – Fletcher egy pillanatig hallgatott. – Minek?

– Hogy bebizonyítsa a jó szándékát. Igazolja, hogy be tudja tartani a szavát!

Fletcher felsóhajtott, és előhúzott a zsebéből egy kis ezüstszerű kulcsot.

– Meg van elégedve?

– Még valami. Szabadítsa ki a bal kezemet!

– Előbb beszéljen!

– Megmondom, mi a probléma. A bal csuklóm el van törve. Érzem, hogy kezd dagadni. Nagyon rá fog szorulni a bilincs. Ebből gond lehet. Mire végzünk a beszélgetéssel, addigra nagy baj lehet belőle. Elveszíthetem a kezemet.

Fletcher nem válaszolt, de nem is tette el a kulcsot.

– Ugyan már, egy törött végtagomat kiszabadíthatja. Mit tudnék tenni vele? A három jó végtag továbbra is rögzítve lesz, és magánál van a kulcs. Szabadítsa ki a kezemet, és akkor beszélek.

Fletcher egy pillanatig habozott. A törött csuklóra emlékezett a baleset helyszínéről. De óvatos ember volt. Átvette a kulcsot a bal kezébe, fogta a Glockot, amit Vidic adott oda neki, és a pisztolyt felemelve előrébb lépett, az ujjával a ravaszon.

– Ha bármivel próbálkozik, agyonlövöm a saját fegyverével.

Reachernek sejtelve sem volt, Fletcher miért gondolja, hogy ez az ő fegyvere, de most nem volt ideje ilyen kérdésekre vesztegetni az időt. Csak annyit felelt:

– Jó, megértettem.

Fletcher Reacher arcára célozva tartotta a pisztolyt. Lehajolt, bedugta a kulcsot a Reacher bal csuklóját rögzítő bilincsbe. Kinyitotta a zárat. A bilincs leesett, és nagyot csattant az asztal lábán. Fletcher felegyenesedett. A pisztolyt továbbra is a jobb kezében tartotta. A kulcs a bal kezében volt. Reacher erősen küzdött, hogy mindkettőre tudjon fókuszálni. Megint elfogta a szédülés, és olyan érzése volt, hogy kettős látása lesz. Erőnek erejével kényszerítette magát, hogy tiszta maradjon a látása, aztán egy hirtelen mozdulattal fel emelte a kezét, és elkapta a Glock csövét. Felfelé és oldalirányba kényszerítette a férfi kezét, aztán hátrafelé rántotta, éles és durva mozdulattal, egészen addig, amíg a pisztoly horizontális helyzetbe került, és a csöve Fletcher mellkasára mutatott. A férfi ujjá beszorult a ravaszvédőbe. Hátrafelé hajlott, ameddig csak bírta. Reacher még keményebben tolt. Fletcher ujjízülete engedett, törtek a porcok, szakadtak az inak. A férfi felüvöltött, és elengedte a pisztolyt. Reacher

hagyta, hogy a fegyver leessen, aztán végighúzta a kezét Fletcher testén, megragadta a férfi bal csuklóját, és felfelé húzta, amíg a mellkasa fölé nem ért, majd jó erősen szorítani kezdte. Fletcher megint felüvöltött. Reacher fokozta a nyomást. Érezte, hogy a csontok és az ínszalagok kezdenek repedezni és szakadni. Fletcher még hangosabban üvöltött, és elejtette a kulcsot.

A bilincs kulcsa Reacher mellkasára pottyant, és felpattant. A fényben megcsillanva pördült egyet, és oldalirányba zuhant. Reacher nem tudta követni a röptét, túlságosan homályos volt látása. Maga elé képzelte, ahogy a kulcs lecsúszik az asztal fényes acéllapjáról, és leesik a kőpadlóra. Ha így történik, akkor ennyi erővel akár Ausztráliában is landolhatna, nem tudja hasznát venni. De aztán megérzett valamit: mintha egy pillangó szállt volna le a jobb bicepszére. Nem látta, mi az, de Fletcher utánanyúlt a sérült kezével. Reacher megrántotta a karját, és érezte, hogy valami kemény és hideg csúszik el mellette. Fletcher megpróbált elhúzódni. A nadrágja dereka felé nyúlkaft hátul. Egy másik pisztoly volt odadugva. Egy Sig Sauer. Kiszabadította, de nem tudta megtartani. Nem bírta behajlítani a törött ujját. Reacher hallotta, hogy a fegyver nagyot koppan a földön. Elengedte Fletcher kezét, és megragadta helyette a férfi nyakát. Megtalálta az ádámcsutkáját. Kicsit lejjebb és oldalra csúsztatta a hüvelykujját, aztán a középső ujját is. Mindkét ujját belemélyesztette a férfi nyakába, és összeszorította, összepréselve a nyaki verőereket. Fletcher felüvöltött, és az ép kezével megragadta Reacher csuklóját. Rángatta, karmolászta, belevájt a körmeivel, de Reacher csak fokozta a nyomást. Megtartotta öt másodpercig. Hatig. Fletcher tovább küzdött. Eltelt hét másodperc, és kezdett lankadni az ereje. Nyolc másodperc után nem bírta tovább. Az agya kifogyott az oxigénből. Előregörnyedt. Reacher félrehúzta a karját, és Fletcher arccal előre odazuhan a mellkasára.

Reacher adott magának pár pillanatot, megvárta, hogy a szívverése lelassuljon, remélve, hogy a fejében kalapáló lüktetés szintén lecsillapodik, aztán az öklével jó nagy ütést mért Fletcher halánté-

kára, és hagyta, hogy az eszméletlen test a földre csússzon. Felvette a karja mellé pottyant kulcsot. Félig felült. Kicsit megpihent, hogy leküzdje a rátörő szédülést és hányingert, aztán nekilátott kinyitni a bilincset a jobb csuklóján. Lassan csinálta, hogy ne bolygassa meg a sérült csontokat. Kiszabadította a jobb bokáját, aztán a balt. Oldalra fordult, lelógatta a lábát az asztal szélénél, és bizonytalanul talpra állt.

Az egyetlen pár cipője volt rajta. Évekkel korábban vásárolta, Angliában. Kiváló minőségű darab volt. Jó drága. Erős, strapabíró, és idővel csak még jobban megkeményedett a bőr az időjárás viszontagságaitól és a nem éppen kíméletes használattól. Az orra olyan volt, mintha acélból lenne. Reacher megfordult, és fejbe rúgta Fletcheret. Részben azért, hogy az biztosan ne térjen magához túlságosan hamar. Részben pedig mert dühös volt a csuklója miatt, és amiért akarata ellenére idehurcolták erre a helyre. Meg a bilincs miatt is.

Átkutatta Fletcher zsebeit, csak a bal kezét használva. Talált egy kulcscsomót, amit magához vett, hátha hasznát tudja venni a menekülésben. Meg azért is, hogy további kényelmetlenséget okozzon Fletchernek. Talált egy tárcát, azt is elvette. Úgy gondolta, majd később, ha már jobban lát, megnézi, van-e benne valami igazolvány vagy hitelkártyák. Aztán felvette a földre esett két pisztolyt, az ajtóhoz óvakodott, és kilesett. Az ajtó egy konyhába vezetett. A helyiség tágas volt, mindenféle felszereléssel és géppel ellátva, amiket Reacher nem ismert. Nem volt nagy szakértője ennek a területnek, de úgy sejtette, a konyha inkább egy nagy magánházhhoz tartozhat, nem étteremhez vagy szállodához. Akárhogy is, embereket nem látott, és csak ez volt a fontos. A sarokban, átellenben észrevett egy másik ajtót. Elindult arrafelé. A helyiség közepéig jutott, amikor nyílt az ajtó. Reacher felemelte a bal kezében tartott Glockot. Egy férfi lépett be. Testes volt, kissé görnyedten tartotta magát, és furcsa, szögletes feje volt.

A férfi egy pillanatig csak állt, aztán megszólalt:

– Reacher? Semmi szükség a pisztolyra. Azért jöttem, hogy segítsék.

Reacher nem engedte lejjebb a fegyvert.

– Ki maga?

– Egy jó barát. Én mentettem meg magát az autóbaleset után.

– Honnan tudja a nevemet?

– Megtaláltam a holmiját, és biztos helyre tettem, hogy a többiek ne szerezzék meg. Itt van nálam. – A férfi a zsebére mutatott.

– Visszaadjam?

Reacher bólintott.

– De ne csináljon semmi ostobaságot!

A férfi előhúzta a zsebéből Reacher lejárt útlevelét, a bankkártyáját, néhány bankjegyet meg egy összecsucskodó fogkefét.

– Maga aztán nem utazik sok csomaggal, igaz?

– Tegyen le mindent a földre! Aztán lépjen hátrébb!

– Erre most nincs idő. Sietnünk kell. A férfi, aki magával volt az autóban, és aki meghalt... Emlékszik rá?

– Nem – felelte Reacher.

– Hát ez kellemetlen. Merthogy FBI-ügynök volt. Most, hogy meghalt, óriási botrány fog kitörni. Mindenhol nyüzsgögni fognak a zsaruk. Hamarosan itt lesz egy csomó más FBI-ügynök is, és mind azt fogják keresni, hogy kivel vitessék el a balhét a társuk halála miatt. És ha nem tud hihető magyarázatot adni, akkor ez a valaki maga lesz.